

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Káposztás Zoltán Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az 1000. sz. Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tag korlátlan felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 12. napján kelt 15.P.22.245/2010/56. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit részben, a perköltségre is kiterjedően megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő marasztalás összegét 8.031.236,- (Nyolcmillió-harmincegyezer-kettőszázharminchat) Ft-ról 4.500.000,- (Négymillió-ötszázezer) Ft-ra leszállítja azzal, hogy a teljes tőkeösszeg után a kamatfizetés kezdő időpontja 2001. január 1. napja; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 216.860,- (Kettőszáztizenhatezer-nyolcszázhatvan) Ft másodfokú eljárási részilletéket; megállapítja, hogy a peres felek az első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló költségeiket maguk viselik.

A Fővárosi Ítéltábla az alperest 535.370,- (Ötszázharmincötezer-háromszázhetven) Ft, a felperest 438.030,- (Négyszázharmincnyolcezer-harminc) Ft, a felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezi az állam javára az adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perben nem álló ... Kft. a ... parkolóházában műhelyt bérelt, ahol gumiszerelési tevékenységet folytatott. Működése veszteséges volt, ezért 1999. januárjában a műhely megosztott üzemeltetésében állapodott meg egy másik céggel, melynek révén került kapcsolatba a felperessel, illetve a felperes cégével, a ... Kft.-vel. A ... Kft.-nek szándékában állt a műhely bérleti jogának átvétele, azonban ahhoz a bérbeadó azonos feltételek mellett nem járult hozzá. Annak érdekében, hogy a ... Kft. a bérleményt a továbbiakban jogszerűen tudja használni, meg kívánta vásárolni az ... Kft. üzletrészeit. Ennek céljából egyrészről az ... Kft., a szintén az alperes érdekeltségi körébe tartozó és perben nem álló ... Kft., valamint az ... Kft. tagjaiként az alperes és ..., másrészről a ... Kft. és a felperes 2009. január 19. napján keretmegállapodás megnevezésű szerződést kötöttek, melyben rögzítették, hogy a ... Kft. és a felperes megvásárolja az ... Kft. üzletrészeit a tagoktól, a keretmegállapodás mellékletét képező üzletrész adásvételi előszerződések szerint. Rögzítették, hogy az ... Kft.-nek a ... Kft.-vel szemben fennálló tartozása összesen 2.723.577,-Ft tőke és 1.625.370,-Ft késedelmi kamat, míg az alperes felé tagi hitel jogcímén fennálló tartozása 16.151.053,-Ft. Nevezetteknek a fentieken túl az ... Kft.-vel szemben nincs további igényük. A keretmegállapodás 4. pontja szerint, 2000. január 1. napjától a bérleti díjat és a bérleti jogviszonnyal összefüggő költségeket a ... Kft. megfizeti az ... Kft. pénztárába, és a szerződés aláírásával elismerték a 2000. év első negyedévi bérleti díj és közös költség, 3.340.549,- Ft átadását, melyet az ... Kft. a ... Kft. bankszámlájára megfizetett.

A ... Kft. és az ... Kft. a 2000. január 6. napján kelt, a keretmegállapodás mellékletét képező kölcsönszerződésben (egyezően a keretmegállapodásban foglaltakkal) rögzítették, hogy a ... Kft. 3.340.549,- Ft-ot átadott az ... Kft.-nek a műhely üzemeltetésével kapcsolatos költségek fedezésére. A kölcsönszerződés értelmében azt az ... Kft. új tulajdonosai kötelesek a cég átvételét követően a ... Kft. részére visszafizetni, legkésőbb 2000. június 30-ig.

A társaságok a 2009. január 19. napján kelt hitelszerződésben abban állapodtak meg a keretmegállapodás 7. pontja szerint, hogy a ... Kft. összesen 19.500.000,-Ft hitelt nyújt az ... Kft.-nek a rögzített ütemezésben, hogy az ... Kft. a harmadik fél felé fennálló kötelezettségeit fedezni tudja. A visszafizetés határideje legkésőbb 2000. december 31. napja, melyet az új tulajdonos fizet meg a ... Kft.-nek.

A ... Kft. e hitelszerződés alapján 2000. január 19. napján 2.700.000,- Ft-ot és 2000. január 24-én 1.800.000,- Ft-ot átadott az ... Kft. részére.

Ugyancsak a társaságok között 2000. január 24. napján újabb kölcsönszerződés jött létre 190.687,- Ft összegre, mely az aktuális áram, víz, csatorna, gáz és telefondíjakat fedezi, és amely összeget szintén az ... Kft. új tulajdonosai kötelesek visszafizetni. Ez az összeg is megfizetésre került a ... Kft. részéről.

Mindezek alapján a ... Kft. összesen 8.031.236,- Ft-ot adott át az ... Kft. részére.

A fenti szerződések megkötését megelőzően ... elhunyt, nevében és helyette a per korábbi II. rendű alperese, ... írta alá a keretmegállapodást és az üzletrész átruházási előszerződést.

A felek közötti nézeteltérések miatt a végleges szerződés megkötésére - melynek időpontját a keretszerződés 2000. április 17. napjában jelölte meg - nem került sor,

az ... Kft. felszólítására a ... Kft. a műhelyt 2000. március 31-én elhagyta. 2000. április 4-én az ... Kft. azt tapasztalta, hogy a bérleményt a használhatatlanságig megrongálták, arról minden tartozékot, nyílászárót, stb. leszereltek. Az alperes a rongálásért a felperest tette felelőssé. Feljelentése alapján a felperessel szemben folytatott nyomozást azonban a BRFK 2002. április 22. napján megszüntette, mivel a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható, hogy a bűncselekményt a felperes követte el. Az alperes és ... által ugyanezen tényalapon indított kártérítés megfizetése iránt indított polgári per a keresettől való elállás folytán megszűnt.

Az ... Kft. az 1999. és 2001. évi mérlegadatokat szerint veszteségesen működött, a 2000. évre vonatkozó mérlegbeszámolóját nem helyezte letétbe a cégbíróságon. 2000. és 2001. években jelentősebb összegű átutalások érkeztek a bankszámláira. A ... Zrt.-nél vezetett két bankszámlájáról az alperes 2000. december 15. és 2001. november 30. között összesen 27.910.000,- Ft-ot vett fel készpénzben, 2000. január 10. és 2001. szeptember 18. között a ... Kft. bankszámlájára összesen 25.880.980,- Ft-ot utaltak át, és 2001. december 14. és 2002. február 7. között 4.040.000,- Ft összeget bankkártyával vettek fel a számlákról. Az alperes továbbá 2002. január 29-én 1.430.000,- Ft készpénzt vett fel a bank pénztárában. A pénzkivételek és átutalások révén a 10800021-70000001-15162012 számú bankszámla egyenlege 2001. december 4. napjára negatív egyenlegű lett, a 10800100-80000000-11405029. számú bankszámla egyenlege 2002. május 31-én 764,- Ft volt.

A felperes a ... Kft.-ben meglévő üzletrészét értékesítette. Ezt követően 2000. október 3. napján engedményezési szerződést kötött a ... Kft.-vel, melyben a ... Kft. mint engedményező az ... Kft. kötelezettel szembeni 8.031.236,-Ft és járulécai, kölcsön visszafizetése jogcímén fennálló követelés állományát kifejezetten bizonytalan követelésként a felperesre engedményezte.

Az ... Kft. 2002. március 25-én elhatározta, hogy felszámolási eljárást kezdeményez maga ellen. A felszámolás iránti kérelemben nem tüntették fel a felperessel szemben fennálló tartozást. A Fővárosi Bíróság az ... Kft. felszámolását 2002. június 4-i kezdő időponttal rendelte el. A felperes mint engedményes a felszámolási eljárásban 8.031.238,- Ft hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló elismert. Az ... Kft.-t a Fővárosi Bíróság a 2004. április 22. napján kelt 17.Fpk.01-02-001782/15. számú végzésével egyszerűsített felszámolás keretében megszüntette. A felperes hitelezői igénye a felszámolási eljárás során nem nyert kielégítést. Az ... Kft.-t a cégbíróság 2005. augusztus 8-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

A Budai Központi Kerületi Bíróság a felperes keresete alapján – a Fővárosi Bíróság 2005. október 5. napján kelt 43.Pf.21.484/2005/4. számú ítéletével jogerőre emelkedett – 18.P.23.341/2003/11. számú ítéletében megállapította, hogy a 2000. január 19. napján megkötött keretmegállapodás és a két üzletrész adásvételi előszerződés érvénytelen, és kötelezte jelen per alperesét 900.000,- Ft és annak késedelmi kamatai megfizetésére a felperes részére.

A felperes a 2005. július 29. napján benyújtott pontosított keresetében elsődlegesen a hitel-, illetve kölcsönszerződések érvénytelenségére hivatkozással eredeti állapot helyreállítása jogcímén kérte az alperest 8.031.236,- Ft tőke és a keresetében meghatározott részösszegek után különböző időpontoktól számított késedelmi

kamatai és perköltség megfizetésére kötelezni. Másodlagos kereseti kérelmében kártérítés jogcímén, valamint az 1997. évi CXLV. törvény (1997. évi Gt.) 56. § (3) és (4) bekezdései alapján kérte az alperes és a perben akkor még II. rendű alperesként szereplő ... egyetemleges kötelezését 8.111.548,- Ft tőke és késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a 2009. május 6. napján kelt 15.P.22.415/2006/99. számú ítéletében a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2010. február 25. napján kelt 14.Gf.40.493/2009/10. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének az elsődleges kereseti kérelmet elutasító, valamint a II. rendű alperessel szemben előterjesztett másodlagos kereseti kérelmet elutasító rendelkezéseket helybenhagyta, a felperes I. rendű alperessel szemben előterjesztett másodlagos kereseti kérelmét elutasító, valamint a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseket hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította a peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, amely szerint a felperes engedményesként nem rendelkezik keresetességi joggal a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset előterjesztésére, mert az engedményezéssel csak a szolgáltatás jogosultjának személyében következik be alanyváltozás, azonban a szerződés érvénytelenségének megállapításához fűződő érdek nem engedményezhető. Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a II. rendű alperessel szemben az 1997. évi Gt. alapján előterjesztett kereseti kérelmet, mivel a hivatkozott jogszabály alapján erre alapított kereset csak azzal a személlyel szemben indítható, aki a cég törlésekor a társaság tagja volt, és ez a feltétel a II. rendű alperes vonatkozásában nem állt fenn.

Az alperessel szemben előterjesztett, az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdésére alapított kereseti kérelem kapcsán rámutatott, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes felróható magatartása következtében lecsökkent, elveszett a társaság vagyona és emiatt maradt a hitelezői követelése kielégítetlen. A felperes azonban a bankszámla kivonatokkal megfelelően igazolta, hogy az ... Kft. keretszerződésben rögzített tartozásait jóval meghaladó kifizetések történtek az alperes, illetve az alperesi érdekeltségbe tartozó ... Kft. részére a felszámolást megelőzően, ugyanakkor a perben akkor még II. rendű alperesként részt vevő ... úgy nyilatkozott, hogy az ... Kft. 2000. április 1-jét követően semmilyen tevékenységet nem végzett, bevételei nem voltak, ezért a bizonyítás terhe átfordult az alperesre. Neki kell bizonyítania, hogy a bankszámla kivonatok alapján nyomon követhető kifizetések a két társaság közötti szerződések teljesítéseként került sor, illetve, hogy a készpénzfelvételek az alperes részéről valós jogcímen történtek. Ezt indokolja az is, hogy a keretmegállapodás 2. pontjában az alperes és a ... Kft. képviselőjében ... kifejezetten nyilatkozott arról, hogy a szerződésben rögzített összegek kifizetését követően az ... Kft.-vel szemben semmilyen további igénye

nincs, és a 3. pontban a ... Kft. kijelentette, hogy a ...-ban átadott beruházással kapcsolatban semmilyen igénnyel nem lép fel az ... Kft.-vel szemben. Az alperes azt a módosított nyilatkozatát, amely szerint az ... Kft. csak a gumijavítással hagyott fel, de a gumikereskedelemmel nem, az eljárás során nem bizonyította, és erre az elsőfokú bíróság nem is hívta fel őt. Ugyanígy az alperest terheli annak bizonyítása, hogy a ... Kft. által okozott kárra hivatkozással jogszerűen tagadta meg az ... Kft. a felperes követelésének teljesítését. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatta az alperest arról, hogy mind a 2000. és 2001. évi kifizetések jogszerűsége, mind a kártérítési igény jogalapja és összecszerűsége tekintetében a bizonyítás, illetve a bizonyítás sikertelenségének következménye őt terheli. Az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a keretben a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján ezért hatályon kívül helyezte. A megismételt eljárás vonatkozásában előírta, hogy az elsőfokú bíróság alperesi indítvány alapján a szükséges körben folytassa le a bizonyítási eljárást.

A megismételt eljárásban a felperes végleges kereseti kérelmében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 8.111.548,- Ft tőke és ebből 3.340.549,- Ft után 2000. január 6. napjától, 2.700.000,- Ft után 2000. január 19. napjától, 1.190.687,- Ft után 2000. január 24. napjától és 80.312,- Ft után 2002. augusztus 8. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és perköltség megfizetésére. Keresete elsődleges jogalapjaként a Ptk. 310. §-át, 344. § (1) bekezdését és az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdéseit jelölte meg, szerződésszegésből eredő kártérítésre hivatkozott. Másodlagosan a kereset jogcímeiként a Ptk. 339. § (1) bekezdését, 344. § (1) bekezdését, valamint az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdéseire, szerződésen kívül okozott kárra hivatkozott.

Kereseti igénye az alábbi részösszegekből tevődött össze:

3.340.549,- Ft, a műhely 2000. év első negyedévi bérleti díjából és közös költségéből; 2.700.000,- Ft és 1.800.000,- Ft hitelszerződés alapján átadott összegekből; 190.687,- Ft a műhely első negyedévi működési költségeként átadott összegből, végül 80.312,- Ft a felszámolási eljárásban kifizetett regisztrációs díjból.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a korlátolt felelősségével visszaélve kimentette a vagyont az ... Kft.-ből, és ennek következtében nem térült meg a felperes hitelezői igénye a felszámolási eljárás során. Ha az alperes a bankszámla kivonatokban szereplő összegeket nem veszi ki a cég számlájáról, az fedezetet nyújtott volna a felperes igényére. Megállapítható azonban, hogy a keretszerződésben rögzített összegeket meghaladó pénzkivétel történt, és az alperes a PKKB előtt folyó perben az 5. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvben elismerte, hogy a pénzt annak tudatában vette ki, hogy ezáltal a cég nem fogja tudni visszafizetni a ... Kft.-vel szemben fennálló tartozását. Célzatosan hallgatta el ... szerződéskötéseket megelőző halálát, ami a szerződéseket érvénytelenné tette, és amelynek tudatában a felperes nem szerződött volna az ... Kft.-vel. Célzatos volt az a magatartása is, hogy a felszámolási kérelemben nem tüntette fel a felperes cégével szemben fennálló tartozást.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Változatlanul vitatta a felperes keresetösségi jogát, állította, hogy a felperes a ... Kft. üzletrészét fiktív szerződéssel ruházta át, amely kihat az engedményezési szerződés érvényességére is. Álláspontja szerint továbbá a felperes engedményezés útján nem szerezte meg azt a jogot, hogy a megszűnt társaság tulajdonosával szemben fellépjen, ezért is hiányzik a perbeli legitimációja.

Másodlagosan elévülésre hivatkozott, figyelemmel arra, hogy a perbeli követelés 2000. január 19. napján keletkezett, ehhez képest a perindítás óta több mint öt év eltelt, és az elévülést megszakító cselekmény nem történt.

Érdemben arra hivatkozott, hogy törvényi vélelem szól a tag korlátolt felelőssége mellett. A felperest terheli változatlanul a bizonyítás, hogy az alperes a jogával visszaélt. Kártérítési igénye tekintetében a felperest terheli a bizonyítás a károkozás ténye, összecszerűsége a jogellenesség és az okozati összefüggés tekintetében. A felperes egyébként a mögöttesen felelős alperessel szemben csak az eredeti jogcímen érvényesíthet igényt a vonatkozó bírói gyakorlat szerint (BDT 2005/1128.). Állította, hogy a kölcsön- és hitelszerződések színlelt szerződések voltak, az azok alapján átadott összegek a műhely használati jogát és költségeit fedezték, a 3.340.549,- Ft és a 190.687,- Ft pedig konkrétan a 2000. első negyedévi költségeknek felelt meg, amikor a helyiséget ténylegesen a ... Kft. használta. Valamennyi összeg tekintetében hivatkozott továbbá arra is, hogy azok visszafizetésére a kölcsönszerződések alapján nem az ... Kft., hanem annak új tulajdonosai voltak kötelezettek. Tagadta, hogy saját részére a tagi hitelét meghaladó mértékben készpénzt vett volna ki a társaság számlájáról. A pénzmozgás nem jogtalan pénzfelvételt takart, hanem az ... Kft. által végzett kereskedelmi tevékenységhez volt szükséges, tekintettel arra, hogy a gumikereskedelmi tevékenységet a cég 2000. és 2001. években folytatta. E körben tanúk kihallgatását indítványozta. A kivett pénz az áru ellenértékére szolgált. Ennek igazolására a ... Kft. által kiállított 2001. szeptember-novemberi keltű számlamásolatokat, valamint forgalmi adó fizetési kötelezettségének teljesítésére bankszámla kivonatát és a cég részére beérkezett bevételek igazolására szintén bankszámla kivonatokat csatolt (30. sorszámú beadvány mellékletei). Benyújtotta továbbá a 2002. május 29-i keltezésű éves beszámolóját és eredmény-kimutatását, melyekből álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy az ... Kft.-nél dokumentált pénzmozgások okszerű gazdálkodási tevékenységet takarnak. Előadta továbbá, hogy amennyiben nem kapcsolódik bizonylat a bankból történő pénzfelvételhez, ez azt jelenti, hogy az összeg automatikusan a cég házipénztárába kerül, nem az alpereshez.

Beszámítási kifogást terjesztett elő és marasztalása esetén kérte beszámítani az ... Kft.-nek a felperessel szemben fennálló 6.275.000,- Ft összegű követelését, melynek jogcíme kártérítés, ténybeli alapja pedig a **...-ban** található műhely megrongálása, az ingóságok leszerelése és elvitele. A megismételt eljárásban előadottak szerint a kárt nem a ... Kft., hanem a felperes személyesen okozta, és a leszerelt ingóságokat saját ingatlanába építette be.

A felperes az alperesi beszámítási kifogás elutasítását arra hivatkozással kérte, hogy azt az alperes az ... Kft. nevében jelen perben nem érvényesítheti, mivel a cégnek nem jogutóda. Hivatkozott továbbá a beszámítási kifogás elévülésére is. Érdemben előadta, hogy lehetséges, hogy károkozás történt a műhelyben, de azt nem a felperes okozta. Csak a saját ingóságait, illetve az oda általa beépített ingóságokat szereltette le és szállította el, azonban károkozás nélkül. Az alperes által csatolt és egyébként csak saját előadásának minősülő magánszakvélemény mellékletében szereplő fényképfelvételek két hónappal a felperes távozása után készültek, ezért nem igazolják azt, hogy a felperes rongálta meg a műhelyt. Az alperes nem gondoskodott a helyiség kiürítését követően annak őrzéséről. Vitatta a beszámítási kifogás összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás keretében beszerezte a Fővárosi Bíróságtól a felszámolás iratait. Tanúként hallgatta ki ..., ..., ..., ..., ..., ... és ... tanúkat.

A 2011. október 12. napján kelt 15.P.22.245/2010/56. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.031.236,- Ft-ot és ezen összegből 3.530.549,- Ft után 2000. július 1. napjától, 4.500.000,- Ft után 2001. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékének megfelelő mértékű kamatot és 596.580,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 9.600,- Ft, az alperest 963.800,- Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte az állam javára, az adóhivatal külön felhívására.

Határozatát a fellebbezéssel támadott körben azzal indokolta, hogy a felperes az engedményezési szerződéssel megszerezte a ... Kft.-től a követelést. Erre tekintettel mint hitelező a saját nevében jogosult perindításra az alperessel mint a jogutód nélkül megszűnt gazdasági társaság tagjával szemben a 1997. évi Gt. alapján, mivel a felszámolási eljárásban a hitelezői igénye nem nyert kielégítést. Az alperes engedményezési szerződéssel kapcsolatos hivatkozása kapcsán rögzítette, hogy a büntető ítéletben írt tényállás a bíróságot a Pp. 4. § (1) és (2) bekezdései alapján még jogerős ítélet esetén sem kötné, arra is figyelemmel, hogy az engedményezési szerződés alperes által hivatkozott okból való érvénytelenségére a Ptk. 329. § (3) bekezdésében írtak szerint nem is hivatkozhat.

Nem találta megalapozottnak az alperesi elévülési kifogást sem, mivel a felperes 2004. november 16. napján az alperes által is elismerten felszólítást küldött a részére, így a perindítás az elévülés megszakadására tekintettel az elévülési időn belül történt.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdésére alapított keresetet érdemben vizsgálta. Megállapította, hogy e körben annak van jelentősége, hogy a felperes tudta-e bizonyítani, hogy az alperes mint a törölt kft. tagja olyan magatartást tanúsított, amely alapján helytállási kötelezettsége a törölt társaságot terhelő, nem teljesített kötelezettségekért a törvény rendelkezése alapján fennáll, mert visszaélt a korlátozott felelősségével, a társaság vagyonát a

hitelezők rovására csökkentette, a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett úgy, hogy tudta vagy kellő gondosság tanúsítása mellett tudnia kellett volna, hogy a társaság a harmadik személyekkel fennálló kötelezettségeit nem képes teljesíteni. A feleket a jogerős részítéletben foglaltakra is figyelemmel tájékoztatta a bizonyításra szoruló tényekről, és felhívta bizonyítékaik, bizonyítási indítványaik előterjesztésére. Rögzítette a határozata indokolásában, hogy a perbeli hitelszerződések alapján a kölcsön összegét az ... Kft. üzletrészeinek új tulajdonosa köteles visszafizetni, azonban az üzletrészek eladására érvényes szerződéssel nem került sor. Ezen túlmenően a hitelszerződést a ... Kft. az ... Kft.-vel kötötte meg, amely más személyre kötelezettséget egyébként sem keletkeztethet. Mindezekre figyelemmel az összeg visszafizetésére a kölcsönvevő ... Kft. volt köteles, legkésőbb 2000. június 30. napjáig. A kölcsönösszegek átadása az alperes által sem vitatottan megtörtént. Az összesen 8.031.236,- Ft összegű kölcsönt az ... Kft. nem fizette meg, a felszámolási eljárásban engedményesként fellépő felperes a hitelezői igényét bejelentette, de az a felszámolási vagyonból sem térült meg.

Alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást, amely szerint a 3.340.549,- Ft és a 190.687,- Ft összeg folyósítására nem kölcsönszerződés alapján került sor. E körben az alperes arra hivatkozott, hogy a ... Kft. számla kiállítását kérte a 2000. március 1-jén kelt levelében, azonban ez a levél a tartozás jogcímét nem rögzíti, ugyanakkor a szerződés megjelöli az átadott összeg jogcímét, kölcsönként.

A felperes által szolgáltatott bizonyítékok és a bíróság bizonyítási teherről szóló tájékoztatást tartalmazó végzése alapján az alperesnek kellett a perben bizonyítania, hogy a bankszámla kivonatok alapján nyomon követhető kifizetésekre a két társaság közötti szerződések teljesítéseként került sor, illetve a készpénzfelvételek valós jogcímeken történtek. Az alperesi indítvány alapján meghallgatott tanúk azonban konkrét nyilatkozatot nem tudtak tenni, azt sem tudták megmondani, meddig foglalkozott gumiabroncs kereskedéssel az ... Kft., csak általánosságban nyilatkoztak. Az érdektelennek egyébként nem tekinthető korábbi II. rendű alperes tanúvallomása sem tartalmaz konkrétumot a bankszámlákról kivett összegek felhasználásával kapcsolatban. A megismételt eljárásban tett tanúvallomása során a korábbi előadásával szemben úgy nyilatkozott, hogy a cég úgymond lappangó tevékenységként a ... Kft. telephelyén gumikereskedéssel foglalkozott. Rámutatott ugyanakkor a bíróság arra, hogy a per eldöntése szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy a társaság meddig folytatott gumikereskedelmi tevékenységet, hanem annak, hogy a bankszámláiról felvett és átutalt pénzeszközöket a társaság valós szerződések alapján fizette-e ki. Az elsőfokú bíróság az ítéletében rögzítette a ... Zrt. számlakivonatai alapján az alperes által felvett, illetve a ... Kft. részére átutalt összegeket és azok időpontját. Ezeket összesítve megállapította, hogy az alperes 2000. december 15-e és 2002. január 29-e között összesen 27.910.000,- Ft-ot vett fel készpénzben a bankszámlákról, 2001. december 14-e és 2002. február 7-e között további 4.040.000,- Ft kivétele történt bankkártyával, a ... Kft. részére pedig 2000. január 10. és 2001. november 21-e között 25.880.890,- Ft került átutalásra. A bankszámlákra érkező befizetéseket rövid időn, pár napon belül készpénzben vagy bankkártyával felvették, illetve

átutalták a ... Kft. részére, valamint kisebb összegek teljesítése történt arról mások részére. A két számlát lényegében kiürítették.

Az alperes összesen 35.171.701,- Ft-ról szóló ... Kft. által kiállított számlát csatolt. Rögzítette az elsőfokú bíróság, ha el is fogadja azt, hogy a ... Kft. részére szóló átutalások 25.880.890,- Ft-os összege a két társaság közötti valós szerződések szerinti ellenszolgáltatás, és az alperes által készpénzben, illetve bankkártyával felvett összesen 31.950.000,- Ft összegből levonásba helyezi az alperest tagi hitel címén megillető 16.151.053,- Ft-ot, akkor is fennmarad további 15.798.947,- Ft összeg, amellyel kapcsolatban az alperes nem bizonyította, hogy annak felvétele valós jogcímen alapul, vagy annak egy részét a ... Kft.-vel szembeni tartozások megfizetésére fordította. Az a védekezése is megalapozatlan, hogy bizonylat hiányában az összeg automatikusan a cég házipénztárába kerül, mert ezt is az alperesnek kellett volna bizonyítania. E körben pontos hivatkozás nélkül az alperes a számviteli törvényre utalt, azonban a perbeli időszakra hatályos olyan jogszabályi rendelkezés nem ismert, amely szerint a társaság képviselője által a társaság bankszámlájáról felvett összeg automatikusan a cég házipénztárába kerül. Megjegyezte még az elsőfokú bíróság, hogy a bankkártyával történő pénzfelvétel esetén a felvevő személye nem kerül rögzítésre, de az önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető alperesnek ezen pénzüsszegek sorsáról tudomással kellett bírnia, így amennyiben annak hovafordításáról számot adni nem tud, azt az ő terhére kell értékelni.

Mindezekből következik, hogy az alperes 15.798.947,- Ft összeg vonatkozásában nem bizonyította, hogy azt a társasággal kapcsolatban valós szerződések alapján a társaság nevében fizette ki, vagy működési költségre fordította. A társaság felszámolója a pénzforgalmi bizonylatokat a bíróság megkeresésére sem tudta megküldeni, és a bizonyítási teherre tekintettel a bíróság ezt is az alperes terhére értékelte. Amikor az alperes az ítéletben rögzített összegeket a társaság bankszámláiról felvette, tisztában volt azzal, hogy a keretmegállapodásban vállalt végleges szerződés megkötése megghiúsult, és a pénzeszközök elvonásával az eredetileg a ... Kft.-t illető, majd a felperes részére engedményezett követelést a társaság nem képes teljesíteni. Erre figyelemmel a társaság vagyonát a saját javára úgy csökkentette, hogy kellő gondosság tanúsítása esetén tudnia kellett volna, hogy ezáltal a társaság a kötelezettségét a felperes részére nem lesz képes teljesíteni, tehát visszaélt a korlátozott felelősségével, amely miatt korlátlanul felel a megszűnt társaság ki nem elégített kötelezettségeiért az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdései alapján.

A felperes által követelt összeg alacsonyabb, mint az az összeg, amelynek hovafordításáról az alperes nem tudott elszámolni, így az elsőfokú bíróság az 1997. évi Gt. 55. § (2) bekezdése és 56. § (3)-(4) bekezdései alapján a korlátozott felelőssége áttörésével kötelezte 8.031.236,- Ft felperes részére történő megfizetésére.

Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hivatkozott Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.722/2008/10. számú részitélete eltérő tényállás mellett született, ezért nem irányadó, ugyanakkor a bankszámla kivonatok alapján megállapítható pénzmozgásra figyelemmel terhelte a bíróság az alperesre a bizonyítást a

pénzmozgások jogszerűsége tekintetében. Kifejtette, hogy az alperes felelőssége nem mögöttes, hanem önálló felelősségi forma, amelyen alapuló igényérvényesítés során a tartozás eredeti jogcíme nem változik meg. A jogosult a feltételek fennállása esetén a megszűnt társaság tagjával szemben korlátlanul érvényesítheti a társaságot terhelő kötelezettségeket a tag eredetileg meglévő korlátozott felelőssége ellenére.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az éves beszámoló, a mérlegadatokat nem nyújtanak támpontot a bankszámlákon volt összegek felhasználását illetően.

Nem találta megalapozottnak az alperes beszámítási kifogását sem. A felperes az alperest mint a megszűnt társaság tagját kérte marasztalni, ezért az alperes arra hivatkozhat, hogy a tagságával működő ... Kft. a ... Kft. követelését a ... Kft. károkozására figyelemmel megtagadhatta. A megismételt eljárásban az alperes az előadását azonban pontosította akként, hogy a kárt nem a ... Kft., hanem a felperes maga okozta. Mivel az ... Kft. alappal nem tagadhatta volna meg a ... Kft. követelésének teljesítését a felperes károkozására hivatkozással, a Ptk. 296. § (1) bekezdése, 329. § (3) bekezdése alapján ezt a követelést az alperes nem számíthatja be, ezért a beszámítási kifogása alaptalan.

A fentiek mellett utalt azonban arra is, hogy az alperes e körben sem tudott eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének. ... tanú az előadását nem támasztotta alá, a tárgyaláson megjelent felperest nem ismerte fel, a csatolt eseménynapló sem bizonyította a rongálást elkövető személyt. A büntető tárgyalás jegyzőkönyvében sem található olyan vallomás, amely egyértelműen a felperes rongálására utalna. Az alperes összecszerűségében sem bizonyította a kártérítési igényét, mivel a magánszakvélemény önmagában erre nem alkalmas. A ... Nyrt. megkeresése a videofelvétel megküldésére nem járt eredménnyel, mert a felvételeket 30 nap elteltével automatikusan megsemmisítették. Így, bár a felperes elévülési kifogása nem volt alapos, a beszámítási kifogás a fenti okokból megalapozatlan volt.

Az elsőfokú bíróság mint elkésett indítványt mellőzte ... és ... tanúként történő meghallgatását, de úgy ítélte meg, hogy az egyébként sem lett volna indokolt, mivel a tanúk, akik az adóhatósági ellenőrzést 2003-ban lefolytatták, nem tudtak volna nyilatkozni az alperesi pénzkivételek hovafordításáról, mert arra a vizsgálat nem terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet iratellenes, a tényállás téves, a mérlegelés okszerűtlen és az elsőfokú bíróság a jogszabályt tévesen értelmezte. Elsősorban figyelmen kívül hagyta azt a releváns tény, hogy a keretmegállapodáshoz kapcsolódó hitelszerződések valójában fiktív szerződések. A felek szerződéses akarata arra irányult, hogy a ... Kft. az ... Kft.-t megvásárolja. A hitelszerződések ezt a vásárlási szándékot leplezték. Ez egyértelműen kiderül a szerződések szövegének összevetéséből, amit az elsőfokú bíróság elmulasztott, és a 2000.

január 6. napján kelt kölcsönszerződés alapján azt a következtetést vonta le, hogy a ... Kft. a 3.340.549,- Ft kölcsönt azzal a céllal adta, hogy ezzel az összeggel a bérleti díjtarozást és rezsiköltséget csökkentse. Nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a helyiség tényleges használója ebben az időben a ... Kft. volt, és a leplezett bérleti jogviszonynak köszönhetően merült fel a bérleti díj és rezsiköltség. Az ... Kft. nyilvánvalóan ellenérték fejében engedte át a helyiség használatát. Éppen ez következik abból a megfogalmazásból, hogy a kölcsönt az ... Kft. új tulajdonosai kötelesek visszafizetni. A fentiek a keretmegállapodás 4. pontjából egyértelműen megállapíthatók. Mindebből következik, hogy ez az összeg nem került az ... Kft.-hez, mert azt nem kölcsönként adta a ... Kft., hanem bérleti díj és közös költségként, amit az ... Kft. a ...-nak megfizetett. Ugyanezen megállapításokat lehet tenni a 2000. január 24. napján kelt kölcsönszerződéssel kapcsolatban is, amelyben 190.687,- Ft került feltüntetésre.

A 2000. január 19-én kelt hitelszerződés 2. pontja szintén úgy rendelkezik, hogy a hitel összegét a kft. új tulajdonosa fizeti vissza. Az adós tehát nem vállalt visszafizetési kötelezettséget, hanem azt vállalta, hogy az új tulajdonos fizet.

A korlátolt felelősséggel való visszaélés szándékos és célzatos magatartás. A korlátlan felelősség csak azt a tagot terheli, aki tudatában volt annak, hogy magatartásával megkárosítja a hitelezőket. Jelen esetben ez azért nem áll fenn, mert az alperes kizárólag olyan szerződéseket írt alá, amelyek alapján az ... Kft.-t nem terhelte visszafizetési kötelezettség.

Helytelenül mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogás kapcsán is. E körben azt állapította meg, hogy az alperes nem tudott eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének, mert tíz év távlatából a tanú nem ismerte fel egyértelműen a felperest a tárgyaláson. Figyelmen kívül hagyta azonban az iratok között fellelhető nyomozás megszüntető határozatot, amely szerint azon az éjszakán, amikor a rombolás történt, a felperes a helyszínen tartózkodott. A nyomozás azért szűnt meg, mert a felperes által megbízott vállalkozót a rendőrhatalóság nem tudta kihallgatni. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a felperes jelenlétében zajlottak le az események. A még jogerősen le nem zárult PKKB előtt 21.B.35.035/2010. számon folyamatban lévő büntető ügyben ..., ... és ... tanúk úgy nyilatkoztak, hogy a „...-ból” elvitt berendezési tárgyakból épült fel a felperes tulajdonában álló ... utcai műhely, ahol ugyanazt a tevékenységet folytatta tovább. Mindezt megerősítette tanúvallomásaiban A fenti tények alapján nincs logikus magyarázat arra, hogy a ...-ban lévő műhelyből elszállított berendezési tárgyak hogyan kerültek a felperes birtokába, ha a közreműködése e tekintetben nem állapítható meg. A felperes a per során nem bizonyított értéknövelő beruházást a műhelyben. A rongálás tényét alátámasztják a magánszakvélemény és az abban szereplő fotók is. Igazságügyi szakértő kirendelésére a perben már nem volt lehetőség. Az említett bizonyítékok azonban ellentmondástól mentes logikai láncolatot alkotnak, amelyek mentén a tényállás e tekintetben megnyugtatóan megállapítható lett volna.

Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy a kár egyébként sem lenne beszámítható. Az engedményesként való igényérvényesítés a beszámítás lehetőségét nem zárja ki.

Ugyancsak egyoldalúan értékelte az elsőfokú bíróság a pénzmozgást rögzítő okiratokat és az ... Kft. gazdálkodó tevékenységét. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 2000. január 1. és december 31-e között az alperes cége végzett gumikereskedelmi tevékenységet, azonban azt nem tudta megállapítani, hogy az alperes a felvett pénzeszközöket mire fordította. Az elsőfokú bíróság kizárólag a felperes elszámolását és az ahhoz kapcsolódó banki kivonatokat fogadta el bizonyítékként. Figyelmen kívül hagyta a társaság könyvelési adatait, éves beszámolóját, tevékenységi zárómérlegét, a felszámolás során keletkezett iratokat, a felszámoló jelentését, a felszámolási eljárásban készített APEH vizsgálati jegyzőkönyvet. A bizonyítékok teljes körű mérlegelése más következtetés levonásához vezetett volna.

Logikailag hibás az a következtetés, hogy a felvett összeg és az alperest megillető tagi kölcsön különbözete nagyobb, mint a kereseti kérelemben megjelölt összeg, ezért azzal az alperes elszámolni nem tudott, így azt a saját céljaira fordította. Tény, hogy a felszámolásra tekintettel számlák csak korlátozottan állnak rendelkezésre, azonban ez nem jelenti azt, hogy a különbözetet saját céljaira fordította volna. Ez ellentmond a per egyéb adatainak. Az alperes e körben hivatkozott a zárómérlegre, melyből megállapítható, hogy 2000. december 31-én az ... Kft. 32.931.000,- Ft kötelezettséget tartott nyilván, 2001. január 1. és 2002. június 30-a közötti időszakban az árbevétele nettó 40.273.000,- Ft volt. Korlátozott számban számlák is állnak ebből az időszakból rendelkezésre, melyek együttes összege 35.171.701,- Ft. A fenti adatok összevetésével megállapítható, hogy 2002. június 3. napján a cégnek 17.867.000,- Ft kötelezettsége állt fenn. A 2002. június 3-i fordulónapra készített tevékenységi zárómérleg 66. sora 20.972.000,- Ft kötelezettséget tartalmaz. Ez az összeg nagyobb, mint az ítéletben szereplő 15.798.947,- Ft. A cégnek tehát ezt a kötelezettséget kellett finanszíroznia. Az, hogy a társaság a rendelkezésre álló forrásokat erre fordította, megállapítható a felszámoló bíróság felé tett nyilatkozatából, illetve a felszámolás során készült, mindenre kiterjedő APEH revízió záró jegyzőkönyvéből.

Az APEH vizsgálat kiterjedt azon pénzmozgásokra is, amelyek jelen per tárgyát képezik. Miután ezt a felperes a 2011. június 13-i tárgyaláson vonta kétségbe, ezért indítványozta az alperes 2011. augusztus 29-én a jegyzőkönyvet készítő revizorok tanúkénti kihallgatását. Alaptalanul utasította el ezért a bizonyítási indítványt elkésztésként az elsőfokú bíróság.

Tévedett ezen okirat tartalmának értelmezése során is, mert a 2003. március 18-i vizsgálati jegyzőkönyv egyértelműen meghatározza, hogy milyen időszakban, mit vizsgált az APEH. Eszerint 2000. és az azt követő években kiterjedt a vizsgálat a társasági adóra, személyi jövedelem adóra, munkaadói járulékra, munkavállalói járulékra, szakképzési hozzájárulásra, azaz teljeskörű volt. Ha a felperes által állított pénzüsszegek az alpereshez kerültek volna, az után személyi jövedelemadót kellett volna fizetnie, és ezzel kapcsolatosan is nemleges megállapítást tett az APEH. Az APEH ellenőrzés ezen túl kiterjedt a számviteli rendre és a bizonylati fegyelemre is, e körben is nemleges megállapítást tett.

A perben semmilyen adat nem merült fel, amely a perrel érintett éves beszámoló valódiságát vagy tartalmi helyességét kétségbe vonta volna. Ezért érvelt úgy az

alperes, hogy a pénz nem hozzá került. Csak abban az esetben lehetne azt megállapítani, ha azt osztalékként vette volna fel, azonban a társaság osztalék fizetéséről nem rendelkezett, ebből következik, hogy a vitatott összeg nem került az alpereshez. Nem írható az alperes terhére, hogy a selejtezési időszak már eltelt.

Az alperes a fellebbezésében változatlanul hivatkozott a felperes perbeli legitimációjának hiányára, valamint arra, hogy a Ptk. 205. § (1) bekezdését és a szerződéses szabadság elvét sérti a Fővárosi Bíróság szerződés értelmezése, amely szerint a hitelszerződés alapján az ... Kft.-t terhelte visszafizetési kötelezettség. A kft. és az új tulajdonos személye egyértelműen elválik egymástól. Mindebből következik az alperes álláspontja szerint, hogy az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdése csak abban az esetben lenne alkalmazható az alperessel szemben, ha a kft.-t terhelte volna visszafizetési kötelezettség.

Hangsúlyozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a részítelezésben a bizonyítási terhet azért fordította meg, mert a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy az ... Kft. a felszámolásig semmilyen tevékenységet nem végzett. A megismételt eljárás során azonban bebizonyosodott, hogy 2000-ben a társaság csak a gumiszereléssel hagyott fel, a gumi nagykereskedelmi tevékenységet továbbfolytatta, melyből bevételei keletkeztek, és a társaságot fizetési kötelezettségek is terheltek. Az elsőfokú bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy már nem áll fenn az a körülmény, amely a bizonyítási terhet megfordította, így módon a bizonyítás általános szabályai szerint kellett volna a felperest felhívnia bizonyítási kötelezettségei teljesítésére, annál is inkább, mert az alperes az APEH jegyzőkönyvvel mint közokirattal, illetve teljes bizonyító erejű magánokiratokkal igazolta a tevékenysége jogszerűségét.

Az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének sem, mert nem tűnik ki az ítéletből, hogy az alperes által hivatkozott 3.Pf.20.722/2008/10. számú ügyben mennyiben volt eltérő a tényállás, miért nem tekintette az abban foglaltakat irányadónak az elsőfokú bíróság.

Hivatkozott továbbá a BDT 2005/1128. számú döntésre, amely szerint a jogcím megváltoztatásának tilalma nem csupán a mögöttes vagy másodlagos felelősség esetén érvényes, hanem a felelősség-átvitel, felelősség-áttörés esetén is. Tekintettel arra, hogy az engedményezésben feltüntetett jogcím kölcsön visszafizetése volt, a Fővárosi Bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az engedményező és az ... Kft. között létrejött-e olyan jogügylet, amely alapján az ... Kft.-t kölcsön jogcímén visszafizetési kötelezettség terhelné. Ilyen azonban nem állapítható meg, ezért a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy a kölcsön visszafizetésének jogcíme helyett más jogcímre térjen át, és kérje a korlátolt felelősség áttörését. Visszafizetési kötelezettséget nem tartalmazó megállapodás hiányában a korlátolt felelősség áttörésére irányuló kérelem olyan új jogcím, amely nem áll fenn az engedményező és az ... Kft. szerződéses rendszerében.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy az alperes végig állította a keret-megállapodáshoz kapcsolódó kölcsönszerződések színlelt jellegét, azonban azt nem bizonyította. Jelen esetben a felek akartak szerződéseket kötni egymással, és szolgáltatási kötelezettségüknek is részben eleget tettek azok alapján. Tény azonban az, hogy ... halálát az alperes elhallgatta, amellyel súlyos

jogsértést követett el. Színlelt szerződésről egyébként is csak a felek kétoldalú színlelése esetén lehet beszélni, jelen esetben bizonyítottan nem történt ilyen, mivel a ... Kft. meg kívánta vásárolni az ... Kft.-t, összesen 1.000.000,- Ft vételár megfizetése is megtörtént és átadásra került 8.031.236,- Ft kölcsön. A ... Kft. kölcsönként nyújtotta az összeget, amely alapján kifejezetten meghatározott célra nyújtotta a kölcsönt az ... Kft. részére. A kölcsönösszegeket az ... Kft. nevében az alperes vette át, ő járt el a társaság képviseletében. Az tény, hogy 2000. március 31-ig a ... Kft. használta az üzlethelyiséget, azonban ott több, mint 5.000.000,- Ft összegben értéknövelő beruházást hajtott végre, melyet igazolt az alapperben F/33. és F/34. szám alatt csatolt mellékletekkel, mellyel az ... Kft. többszöri felhívás ellenére nem számolt el, az értéknövelés összegének a beszámításával kívánták a felek a rezszi és használati költségeket elszámolni. Az üzlethelyiség tulajdonosával az ... Kft. állt bérleti jogviszonyban, vagyis ő volt köteles megfizetni a bérleti díjat és rezsiköltséget. Valóban a visszafizetés az új tulajdonosok jövőbeli kötelezettsége lett volna, azonban érvényes és joghatályos üzletrész adásvételi szerződés megkötésére nem került sor, ezért a kölcsön visszafizetése az azt ténylegesen felvevő ... Kft.-t terheli. Ha ezt nem tenné, úgy jogalap nélküli gazdagodás történne az ... Kft., illetve az alperes oldalán.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a felperes közreműködése és irányítása mellett került sor az üzlethelyiség szétverésére. Egyetértett az ítéletben foglaltakkal abban a kérdésben is, hogy még a károkozás bizonyíthatósága esetén sem lenne beszámítható a felperes követelésébe ez az összeg. Az elszállított berendezési tárgyakkal kapcsolatban a felperes az eljárás során igazolta, hogy a beázott, lepusztult üzlethelyiségben felújítási munkát végzett, a berendezést és csak az általa ott tartott, illetve oda elhelyezett ingóságokat szállította el azt követően, hogy az üzlethelyiség elhagyására szólította fel az ... Kft.

Fenntartotta az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett álláspontját, hogy az alperes által becsatolt mérlegek egymásnak ellentmondó adatokat tartalmaznak, álláspontja szerint az a hiteles mérleg, amelyet a felszámolási kérelméhez csatolt az alperes, a másik mérleg nem hiteles, azt könyvvizsgáló sem auditálta. A felszámolási eljárásban is valótlan adatot közölt, mert a cég egyik bankszámlája – szemben az előadottakkal – nem szűnt meg 2001. december 4-én, mert arról azt követően vettek fel bankkártyával 4.040.000,- Ft összeget, mellyel az ... Kft. vagyonát csökkentette a hitelezők kijátszása érdekében. A felszámoló ezzel szemben azt rögzítette, hogy a felszámolás alatt álló cég folyószámláját a bank 2001. december 4. napján megszüntette.

A perbeli legitimáció kérdésében a Fővárosi Ítéltábla a részítéletében már állást foglalt. Nem felel meg a valóságnak az az alperesi állítás, hogy a Fővárosi Bíróság a számlák hiányát kérte az alperesen számon, mert valójában azt állapította meg, hogy semmivel sem bizonyította az alperes, hogy az általa a bankszámláról kivett összegeket a házipénztárba befizette.

Az alperesnek nem azt kellett bizonyítania, hogy gumikereskedelmi tevékenységet folytatott a cég, hanem azt, hogy a 15.798.947,- Ft-ot mire fordította. Megjegyezte, hogy az alperes által csatolt másolati számlák egyrészt bizonyító erővel nem rendelkeznek, eredeti számlát az alperes nem tudott felmutatni, másrészt a számlák érvénytelenek is, melynek részletes okait a 2011. szeptember 26-i előkészítő iratában kifejtette.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján. Ennek megfelelően nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát a felperes által kártérítési igényként érvényesített regisztrációs díj elutasítása és a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjainak felülvizsgálata.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel kötelezte az alperest az ... Kft. kölcsön jogcímén fennálló 4.500.000,-Ft és járulékai tartozásának megfizetésére a felperes javára az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdéseinek alkalmazásával.

Érdemben helyesen foglalt állást a beszámítási kifogás megalapozatlansága tárgyában is, azonban a felperes 2000. január 6. és január 24. napján kelt kölcsönszerződésre alapított, összesen 3.531.236,- Ft igénye tekintetében téves jogi következtetéssel marasztalta az alperest.

A fellebbezésben foglaltak alapján a másodfokú bíróság is elsődlegesen a felperes perbeli legitimációját vizsgálta.

E körben rögzíti, hogy ebben a kérdésben már a korábban hozott részítéletében állást foglalt, egyetértve az elsőfokú bíróság korábbi ítéletében kifejtettekkel, amelyben az engedményezési szerződésre vonatkozó tartalmi és alaki alperesi kifogásokat nem találta megalapozottnak. A megismételt eljárásban az alperes e körben további bizonyítékként csatolta a ... Kft. új tagjával szemben folyamatban lévő büntető ügyben keletkezett tárgyalási jegyzőkönyvet, és hivatkozott az ott rögzített tanúvallomásokra, illetve csatolta a PKKB 4.B.80.072/2011/5. számú ítéletét, hivatkozva annak tényállási részében tett azon megállapításra, hogy a vádlott valóságos vásárlási szándék és ellenérték megfizetése nélkül szerezte meg a ... Kft. üzletrészeit.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a fentiek a Pp. 4. § (1) és (2) bekezdései alapján még jogerős ítéletben sem kötnék jelen bíróságot, melyet annyiban egészít ki, hogy a közhiteles cégnyilvántartás adatai szerint a cégjegyzékből 2003. január 29. napján törölt ... Kft. tagja 2000. augusztus 21. napjától ... volt, és az állandó bírói gyakorlat szerint a cégjegyzék adatai alapjául szolgáló okiratokat - így az üzletrész átruházási szerződést is - mindaddig érvényesnek kell tekinteni, amíg annak érvénytelenségét bíróság jogerős ítélettel meg nem állapítja.

A fellebbezés érdemét tekintve az alperes mindhárom, a keretszerződés mellékleteként megkötött hitel, illetve kölcsönszerződés színlelt jellegére, ennek megfelelően semmisségére hivatkozott.

A másodfokú bíróság a 2000. január 19. napján kelt 19.500.000,- Ft-ra vonatkozó hitelszerződés tekintetében egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával, amely szerint ez a szerződés a felek között érvényesen létrejött. Annak célja az volt, hogy az ... Kft. megvétele érdekében a ... Kft. az ahhoz szükséges pénzeszközöket

hitelként rendelkezésre bocsátta, amelyből az ... Kft. a keretmegállapodásban rögzített kötelezettségeit teljesíteni tudja. A felek erre irányuló szerződéses akarata egyértelműen megállapítható a hitelszerződés 4. pontjából és a keretmegállapodás 7. pontjából. Mindkettőben a végleges szerződés megkötésére utalnak, amikor az üzletrész átruházások teljességbe mennek. Erre az esetre vonatkozik a hitelszerződés azon rendelkezése, hogy az adós (... Kft.) arra vállal kötelezettséget, hogy a hitel összegét 2000. április 17-től (a végleges szerződések megkötésétől) legkésőbb 2000. december 31-ig a hitelező részére az új tulajdonos fizeti meg.

A keretmegállapodás 9. pontjából következik, hogy az ... Kft. üzletrészeinek vételárába e hitelszerződés alapján nyújtott összegeket a felek elszámolták volna. A nem vitatott tényállás szerint a végleges szerződés megkötésére nem került sor, az ... Kft.-nek nem lett új tulajdonosa sem a ... Kft., sem más személy. A szerződés ütemezése alapján azonban a ... Kft. két részletben 4.500.000,- Ft-ot az ... Kft. rendelkezésére bocsátott. Egyetértett azzal is a másodfokú bíróság, hogy a szerződő feleken kívülálló harmadik személyre a felek közötti szerződés kötelezettséget egyébként sem keletkeztethet, és mivel a hitel összegét az ... Kft. vette át, annak visszafizetésére is ő köteles.

Alaposnak találta azonban a Fővárosi Ítéltábla a 2000. január 6. napján és január 21. napján megkötött kölcsönszerződésekkel kapcsolatos alperesi érvénytelenségi kifogást.

A keretmegállapodás 4. pontjának megfelelően 2000. január 6. napján a kölcsönszerződés alapján a ... Kft. 3.340.549,- Ft kölcsönt nyújtott az ... Kft.-nek, amely az üzlethelyiség első negyedéves bérleti díját és a közös költséget fedezte. A felperes sem vitatta, hogy ezt az összeget az ... Kft. a ... bérbeadó részére megfizette. Szintén nem vitatta, hogy 2000. első negyedévében az üzlethelyiséget a ... Kft. használta ténylegesen.

Ezen összeg átadásának célja nem kölcsön, hanem a bérleti jogviszony nem jogszerű átengedése folytán a helyiség használatához tapadó költségek megtérítése volt. Ugyanez vonatkozik a 2000. január 24. napján megkötött kölcsönszerződésre, amelynek alapján a ... Kft. az aktuális áram-, víz-, csatorna-, gáz- és telefondíjak együttes összegét 190.687,- Ft-ot fizetett meg, melyet valójában ő fogyasztott el, de a közművekkel, illetve szolgáltatókkal fennálló jogviszony hiányában közvetlenül teljesíteni nem tudott.

Mindkét esetben a társaságok kölcsönszerződést kötöttek egymással, az összeg átadásának jogcímét kölcsönként tüntették fel. A Ptk. 307. § (6) bekezdése alapján a színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. Mivel e két szerződés alapján átadott összegek a helyiség használatának ellenértékét és az ahhoz kapcsolódó költségek megtérítését szolgálták, e szerződésekre a Ptk. 323. §-a szerinti bérlet, illetve a 326. § (1) bekezdése szerinti albérlet szabályait kell alkalmazni, amely szerint a bérbeadó köteles a dolgot időleges a bérlő használatába adni, a bérlő pedig bért fizetni.

Az összesen 3.531.236,- Ft megfizetésére a ... Kft. ezért sem kölcsön jogcímén, sem más jogcímen jogszerűen nem tarthatott volna igényt, még a végleges

szerződés megghiúsulása esetén sem, mivel a bérlet tárgyának időleges átengedésével az ... Kft. azt ellentételezte.

Az alperes az ... Kft.-t megillető, az engedményezővel szemben érvényesíthető kifogást a Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján a felperessel szemben jelen perben érvényesítheti, ezért a másodfokú bíróság a felperes e két kölcsönszerződésre alapított kereseti kérelmét a fenti indokok miatt nem találta megalapozottnak.

Az alperes az 1997. évi Gt. 56. § (3) és (4) bekezdései alapján megállapítható korlátlan felelőssége fennállásának hiányát arra alapította, hogy a megismételt eljárásban bizonyította, hogy az ... Kft. 2000. áprilisát követően folytatott gumikereskedelmi tevékenységet, mellyel összefüggésben bevételei és kiadásai keletkeztek, ezért álláspontja szerint a bizonyítás terhe újból átfordult a felperes oldalára.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a részítéletében elsődlegesen nem arra tekintettel állapította meg, hogy a bizonyítás az alperest terheli, hogy a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy nem volt tevékenysége a társaságnak, hanem alapvetően amiatt, hogy a felperes a bankszámla kivonatokkal hitelt érdemlően igazolta, hogy a társaság bankszámláin lévő pénzeszközöket az alperes felvette, illetve másik cégének átutalta.

Tény, hogy a 2001. évre vonatkozó eredménykimutatás adatai szerint az ... Kft.-nek voltak bevételei és kiadásai, ami gazdasági tevékenységre utal, ugyanakkor egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság arra vonatkozó megállapításával, hogy a per eldöntése szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy a társaság meddig folytatott gumikereskedelmi tevékenységet (melyet egyértelműen a tanúbizonyítás útján nem is tudott igazolni), hanem annak, hogy tudja-e bizonyítani, hogy a cég bankszámláiról felvett, illetve átutalt pénzeszközöket a társaság javára, gazdálkodására fordította.

Ennek igazolására az éves beszámoló, illetve eredménykimutatás nem alkalmas. Rámutat e körben a másodfokú bíróság, hogy a felszámolás iránti kérelemhez az alperes által benyújtott 2000. április 2-i keltű beszámoló, illetve a 2002. június 3-i fordulónapra készített tevékenységzáró mérleg (melyekhez eredménykimutatás nincs) adataiból már nem következik az, hogy 2002. évben is végzett gazdálkodó tevékenységet a cég. Ezzel szemben a bankkártyával történt készpénzfelvételek egy része, valamint 1.430.000,-Ft alperesi pénztári készpénzfelvétel 2002. évre esett.

Önmagában az APEH vizsgálat nemleges megállapításai sem igazolják, hogy az alperes a kft. érdekében, kötelezettségeinek teljesítése céljából használta fel az általa felvett, az elsőfokú bíróság helytálló számítása szerinti 15.798.947,- Ft-ot. Az APEH jegyzőkönyvének sommás megállapításai erre nem alkalmasak, ugyanakkor egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben is, hogy az adóellenőrzést 2003-ban ténylegesen végző ... vizsgálatvezető és ... főrevizor tanúként történő meghallgatásától eltekintett, figyelemmel egyrészt az időmúlásra, másrészt arra, hogy teljesen életszerűtlen, hogy arra az adóellenőrök konkrét nyilatkozatot tudnának tenni, hogy vizsgálták-e az ... Kft. bankszámláinak pénzmozgását, illetve az alperes által felvett összegek hova fordítását.

A társaság iratait azóta selejtezték, azonban ha arra vonatkozó hitelt érdemlő okirati bizonyíték áll rendelkezésre, hogy a társaság pénzét az alperes felvette, azzal neki kellene rendelkeznie, alapvetően bevételi pénztárbizonylattal, amellyel azt is hitelt érdemlően tudja igazolni, hogy az általa felvett összegeket a cég házipénztárába befizette. Amennyiben a befizetés nem a házipénztárba történt, úgy nem adott arra magyarázatot, hogy a társaság egyéb kötelezettségeinek banki átutalásával szemben ezeket az összegeket miért készpénzben vette fel, a harmadik személyek felé fennálló társasági kötelezettségeket miért nem átutalással teljesítette. Alapítanul támadta ezért a fellebbezés az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelését, melynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott sem alapot, sem jogszabályi lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását két okból sem találta alaposnak. Egyrészt azért, mert álláspontja szerint az alperes a felperes károkozására hivatkozással nem számíthatja be az ... Kft. követelését, másrészt érdemben arra tekintettel, hogy a kártérítési igényét nem tudta bizonyítani.

Annyiban megalapozottnak találta a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést, hogy a beszámításnak elvben nincs akadálya.

A Ptk. 329. § (3) bekezdése szerint a kötelezett engedménnyel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat és beszámíthatja azokat az ellenköveteléseket is, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek.

Elfogadva az alperes megismételt eljárásban tett azon előadását, hogy a kárt nem a ... Kft., hanem magánszemélyként a felperes okozta, a Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján valóban nem lenne helye beszámításnak.

A Ptk. 296. § (1) bekezdése azonban akként rendelkezik, hogy a kötelezett a jogosulttal szembeni fennálló, egyenmű és lejárt követelését - ha jogszabály kivételt nem tesz - a jogosulthoz intézett vagy a bírósági eljárás során tett nyilatkozattal tartozásába beszámíthatja. A (2) bekezdés értelmében a beszámítás erejéig a kötelezettségek megszűnnek.

Jelen ügyben a felperes mint engedményes érvényesíti a ... Kft. követelését az alperessel mint az ... Kft. tagjával szemben, arra hivatkozással, hogy az alperes a törvényi feltételek fennállása következtében az ... Kft. ki nem elégített kötelezettségeiért korlátlan felelősséggel tartozik.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint nincs jogszabályi akadálya annak, hogy az ... Kft. beszámításra alkalmas követelését az alperes nem a Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján, hanem a beszámítás általános szabálya alapján, nem az engedményezővel fennálló jogviszonyára hivatkozással, hanem az engedménnyel szemben, jelen esetben deliktuális felelősségre hivatkozással beszámítsa. A Ptk. 296. § (1) bekezdése - ahogyan arra az alperes helytállóan hivatkozott - nem kívánja meg a jogviszonyok azonosságát, csupán azt, hogy a beszámítani kívánt követelés egyenmű és lejárt legyen. Ennek a feltételnek pedig az alperes kártérítési igénye megfelel.

Érdemben azonban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, amely szerint az alperes e körben nem tudott eleget tenni bizonyítási kötelezettségének, a rendelkezésre álló dokumentumok (eseménynapló, a büntető tárgyalás jegyzőkönyve, a nyomozást megszüntető határozat) nem támasztják alá egyértelműen a felperes rongálási tevékenységét. Azt a felperes sem vitatta, hogy vitt el ingóságokat, ugyanakkor az alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy a felperes - engedély nélkül - átalakítási munkálatokat végzett a műhelyben. Azt pedig nem lehet megállapítani, hogy az alperes által csatolt magánszakértői vélemény mellékletét képező 2000. májusában készült felvételeken rögzített állapot mikor alakult ki, mivel azt az alperes a helyiség kiürítését követően négy nappal észlelte először.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság e tekintetben is okszerűen értékelte.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint, a perköltségre is kihatóan részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

Jelen másodfokú ítélet alapján a pernyertesség-pervesztesség aránya a felperes javára 55 %-os, ennek megfelelően változtatta meg a másodfokú bíróság a perköltség viselés mértékét. Az 55-45 %-os pernyertesség-pervesztesség arány között nincs számottevő különbség, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint úgy rendelkezett, hogy az ügyvédi munkadíjból álló költségeiket a peres felek maguk viselik.

A felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel a másodfokú bíróságnak összesen 973.400,- Ft feljegyzett első- és másodfokú eljárási illeték megosztásáról kellett rendelkeznie, melynek megfizetésére a felek a fenti arányban kötelesek a Pp. 81. § és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 16/A. § és 13. § (2) bekezdése alapján.

Az alperes a fellebbezésére 481.900,- Ft illetéket rótt le, a fellebbezése részben (45 %-ban) volt alapos, ezért az általa lerótt fellebbezési eljárási illeték 45 %-ának megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság a felperest szintén a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. év május hó 17. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő